

De Roep van het Regenwoud
Onder de Winti-maan

Lancar Ida-Bagus

Auteur: Lancar Ida-Bagus

© Copyright: Vishnuh-Genootschap

Copyright: R.R. Purperhart/ Lancar Ida-Bagus

© Bibliografie, foto's en Illustraties Vishnuh-Genootschap

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd of openbaar gemaakt middels druk, fotokopie, microfilm, of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbenden.

© All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the written permission of the publisher.

Inhoud

Inleiding - De Onvertelde Geschiedenis van Vrijheid.....	13
De Ketting Breekt	16
De Droom van Saida	18
De Weg van Kwami.....	22
Tano en de Fluisterbomen.....	25
De Schaduw van Asina	28
De Wroeging van Mando	30
De Broeders van het Woud.....	34
Het Lied van Jari	37
De Wonden van het Onrecht	39
De wraak.....	41
De Kracht van de Kruiden.....	44
De Nachtelijke Bevrijdingstocht	46
De Ontsnapping van Liko	48
De Ketens Breken in de Nacht.....	50
Tactieken van de Nacht	52
Aboi Koni en de Bevrijdingsnacht	54
De Gevaarlijke Nacht van Bevrijding.....	61
Nieuwe Stemmen in het Genootschap	65
Djojo en Batu: De Wachtposten van het Woud.....	70
Het Oog van het Woud.....	79
De Stilte voor de Storm	83

Mira	87
Nyala: De Schaduw van het Woud	89
Batu: de wijze beschermer	108
De Maanlichtmissie van Nyala.....	119
Donkere Wolken boven het Woud	123
De Proef van Rami	129
De Proef van de Prajurits.....	135
De Missie van de Prajurits	144
Basja Apol: Geboren uit Wreedheid	158
De morele verwerking van het Genootschap.....	169
Sambu: De Zoon van de Slagershand.....	171
De Bloedkring: Heling en Verzoening	175
De Echo van het Imperium.....	179
.....	212
De Verrader Die Terugkwam	212
Het Oordeel over Kwana	221
Schoon Geweten, Scherpe Geesten	223
Operatie Stormmaan	225
1. Plantage Doodgrens - Het Hart van de Nacht	227
2. Plantage Zeepost - De Geknevelde Haven.....	230
3. Plantage Zilverberg - Het Breken van de IJzeren Wil	233
4. Plantage Donkerdal - Het Licht in de Duisternis.....	237

5. Plantage Lentevreugd: Strijd, Rechtvaardigheid en Nieuwe Hoop	241
De Woede en Vastberadenheid van het Vishnuh-Genootschap	246
De Vijf Doelen van Operatie Stormmaan.....	251
1. Plantage Alkmaar	251
2. Plantage Koedestein	252
3. Plantage Nieuw-Kanaän	253
4. Plantage Zeewijk.....	253
5. Plantage Roodgronden	254
.....	256
Nacht van de Breuklijn	256
Nakaarten in Rook en Adem	265
De Schaduw van Straf en Stilte	271
De Afspraak van 1863: Vrijheid onder Ketenen.....	276
Verraad en Verlies.....	278
Epiloog.....	283
De Eeuwige Vlam van het Vishnuh-Genootschap.....	283
Slotwoord -	287
De Vlam die Nooit Dooft	287

Inleiding – De Onvertelde Geschiedenis van Vrijheid

Dit is geen verhaal van overgave. Geen geschiedenis van stilzwijgen en berusting. Dit is het verhaal van hen die weigerden te buigen onder het juk van slavernij en onrecht.

Ruim tweehonderd jaar lang, vanaf het moment dat Suriname in 1667 onder Nederlandse controle kwam, leefden tienduizenden Afrikaanse mannen, vrouwen en kinderen gevangen in een systeem dat hen reduceerde tot eigendom.

Hun levens werden verhandeld als handelswaar, hun lichamen gebroken door gruwelijke lijfstraffen, hun geesten gevangen in een wereld van pijn en onvrijheid. Moorden, verkrachtingen en willekeurige wreedheden waren dagelijkse realiteit, wettelijk toegestaan en systematisch ingeweven in de koloniale machtsstructuren.

Toch, te midden van deze duisternis, ontstond een krachtig verzet. Het Vishnuh-Genootschap – een geheime gemeenschap van vrijheidsstrijders, genezers en krijgers – wierp zich op als beschermer van de onderdrukten. Met kennis van geneeskrachtige kruiden

en de vechtkunst Pencak-Silat, met diepe verbondenheid met het oerwoud en elkaar, vocht het Genootschap om de ketenen te breken en het zaad van hoop te planten.

Hun strijd was niet alleen fysiek, maar ook spiritueel en cultureel. Ze herstelden niet alleen gebroken lichamen, maar hielden ook de herinnering aan menselijke waardigheid en vrijheid levend. Ze boden onderdak aan vluchtelingen, organiseerden geheime bevrijdingsmissies en bouwden een gemeenschap gebaseerd op vertrouwen, respect en moed.

Dit boek brengt hun verhalen tot leven: de ontberingen, de heldendaden, de verraad en de offers. Het onthult de rauwe werkelijkheid van slavernij – en tegelijk de onverwoestbare hoop en strijdkracht van degenen die voor vrijheid kozen.

Hoewel de slavernij in 1863 officieel werd afgeschaft, betekende dit geenszins het einde van de onderdrukking. De zogenoemde “**vrijheid**” ging gepaard met voorwaarden: een periode van tien jaar staatstoezicht, waarin de voormalige slaven pas in 1873 werkelijk vrij werden verklaard.

Gedurende deze jaren leefden velen in angst, verdeeldheid en wantrouwen, nog steeds onder het juk van hun voormalige meesters. Het onmenselijke gedrag waar zij eerder aan waren onderworpen, hield in veel gevallen aan, terwijl zij nauwelijks bescherming genoten van de Nederlandse staat.

De vrijheid die op papier was vastgelegd, bleek in de praktijk voor velen nog lange tijd een onvoltooide belofte. Het Vishnuh-Genootschap koos ervoor zich terug te trekken, maar bleef altijd een stille kracht, een levende belofte dat ware vrijheid en gerechtigheid ooit zouden komen.

Dit verhaal is niet alleen een terugblik. Het is een oproep om te herinneren, te erkennen en door te geven. Om te begrijpen dat vrijheid niet vanzelfsprekend is, maar een voortdurende strijd die vandaag nog voortduurt. Het is een eerbetoon aan allen die hun leven waagden voor menswaardigheid en een herinnering dat in elke generatie opnieuw de vlam van hoop en verzet moet worden aangewakkerd.

Lees niet alleen over het verleden. Voel de echo's ervan in het heden. Want de strijd om vrijheid is nooit voorbij. Het is een vuur dat blijft branden – in elk van ons.

De Ketting Breekt

De nacht dat Makumba vluchtte, kleurde de maan als gestold bloed. De hemel scheurde open zonder geluid, alsof de geesten ruimte maakten voor iets heiligs. Alsof zelfs de goden wisten dat deze jongen, nog geen zeventien, op het punt stond een oud pad te betreden – het pad van Vishnuh.

Onder de bananenbomen, vlak bij de slavenbarakken van plantage Alkmaar, lag hij plat op zijn buik. Zijn huid was nat van zweet, zijn hart was een trommel. Niet van angst – maar van iets dat ouder was dan de slavernij zelf. Iets wat hij had gehoord in zijn dromen.

"Wanneer je breekt, word je gevonden."

Dat had de stem gezegd. Een stem zonder mond, maar met waarheid.

In zijn rechterhand hield Makumba een scherp geslepen schelp, zijn enige wapen. Hij sneed de touwen die zijn armen bonden. Zijn polsen bloedden, maar hij voelde niets. Alleen een rilling. Geen kou – maar een voor gevoel. Alsof hij niet vluchtte, maar geroepen werd.

Miya dook op naast hem, zwijgend als altijd. Haar ogen waren twee sterren die nooit knipperden. Ze had eerder

van het Genootschap gehoord, gefluisterd tussen de rieten matten van de barak. Een plek diep in het binnenland, waar men niet vroeg naar je littekens maar je kracht wakker kuste.

Makumba knikte. De nacht was stil. Behalve de roep van de rivier.

Toen ze opstonden om te vluchten, gebeurde het. Een windvlaag trok langs zijn gezicht – zacht maar geladen. Alsof iets onzichtbaars over zijn schouder blies. Miya keek om en fluisterde voor het eerst die nacht:

“Ze weten het. Vishnuh ziet ons.”

Ze kropen verder. Naar de rivier. Naar het regenwoud. Naar het onbekende.

En terwijl de eerste druppels vielen uit een zware hemel, wist Makumba:

dit was geen gewone vlucht. Dit was een reis naar een ander bestaan.

Naar een plek waar de ketens niet opnieuw gesmeed werden, maar verbroken bleven.

De Droom van Saida

Het begon met het zingen van de vogels.
Niet zoals elke ochtend, maar als een koor – alsof ze elkaar antwoord gaven over haar hoofd. Saida stond met haar voeten in de modder van plantage Beekhuizen, een mand vol koffiebonen op haar rug, maar haar geest was ver weg.

Die nacht had ze gedroomd. Ze stond in een open plek in het bos, naakt, zonder schram of wond. Licht viel op haar kruin. Om haar heen zweefden vuurvliegjes in de vorm van cirkels. En daar – in de verte – een man zonder gezicht, gehuld in witte doeken, met een sleutel in zijn hand. Hij zei geen woord, maar hield de sleutel

omhoog.

En zij wist: **ik moet gaan.**

Saida was geen vechter. Haar rug droeg meer striemen dan botten. Haar adem was kort, haar stem zacht. Maar in haar binnenste brandde iets wat niemand haar had kunnen afnemen. **Overgave.** Niet aan de meester, maar aan iets groters. Aan haar ziel.

Drie nachten later kroop ze langs de keukenput, in de richting van het noorden. Ze had niets bij zich behalve een gevlochten koord om haar middel, en een buideltje as van haar moeder – gestorven aan de koorts.

De rivier wees haar de weg. En het leek alsof elke boom haar kende. Ze sprak zacht met mieren, luisterde naar de wind tussen de bladeren, en smeerde hars op haar blaren.

Na zes dagen strompelen, honger, regen en koorts, viel ze neer aan de rand van een moeras. Haar lichaam gaf het op. Maar toen ze haar ogen sloot, stond de man in witte doeken daar opnieuw. Ditmaal sprak hij.

"Vishnuh verlaat niemand die durft te dromen."

Naarmate het ochtendlicht voorzichtig door het bladerdak viel, opende ze haar ogen. Ze lag op een zachte mat van samengevlochten bladeren, terwijl een

subtiële geur van kruiden haar voorhoofd omhulde. Naast haar zat een jonge vrouw gekleed in vloeiende, witte gewaden. Haar handen straalden een mild, warm licht uit dat de omgeving een serene sfeer gaf. Met een kalme en bemoedigende blik richtte ze zich tot Saida. **“Kun je me vertellen hoe je heet?”** vroeg ze zacht.

Met een lichte aarzeling, nog wat overweldigd door de situatie, antwoordde Saida: **“Ik ben Saida.”**

De vrouw glimlachte warm en zei: **“Welkom, Saida. Je bent hier veilig, je hoort bij ons nu.”** Ze legde haar handen zacht op Saida's schouders en straalde een gevoel van bescherming en rust uit. **“We zullen voor je zorgen.”**

Daar, diep in het hart van het woud, begon voor Saida een nieuw bestaan.

- Niet langer als bezit van een ander, maar als een vrije ziel die haar eigen adem volgde.
- Niet meer als slavin, maar als hoedster van een subtiel en oud weten dat slechts door weinigen werd verstaan.

Tussen het gefluister van de bladeren en de stilte van de aarde hervond zij haar waardigheid, alsof het woud

zelf haar had opgenomen en beschermd tegen de wereld die haar had geketend.

Het Vishnuh-Genootschap had haar gevonden – niet door macht, niet door dwang, maar door vertrouwen. En in dat vertrouwen werd zij niet alleen bevrijd, maar ook herkend.

Want soms kiest het pad de reiziger, lang voordat de reiziger het pad begrijpt.

De Weg van Kwami

Kwami liep al drie dagen op blote voeten, langzaam, als iemand die niet meer achterna gezeten werd. Alsof hij de tijd zelf wilde ontlopen. Achter hem lag plantage Palmenia, zwartgeblakerd. Zijn vrouw, Sura, en zijn twee dochters lagen er nog – of wat ervan over was.

De kapitein had het "**vergelding**" genoemd. Een verloren hakbijl, een verzwegen ontsnapping, en het vuur was gekomen. Vlammen, gegil, rook. Alleen hij was ontkomen – niet omdat hij rende, maar omdat hij bleef staan. Versteend, tot de nacht hem bedekte.

Hij droeg een bundel van drie dingen:

- **een oud stuk boomschors met in inkervingen de namen van zijn voorouders,**
- **een kalebas met gedroogde bladeren,**
- **en een stok die hij zelf had gesneden, ooit, als jongen in Afrika.**

Kwami sprak weinig, maar hij zong. Zacht. Oeroude liederen die niemand op de plantage kende. Lieder van vóór het slavenhuis, vóór de overtocht. Elke boom leek even te luisteren. Elke vogel pauzeerde.

Toen hij de kruising van drie bospaden bereikte, ging hij zitten. Niet door uitputting, maar omdat hij wist: **wachten is ook bewegen.**

's Nachts droomde hij van een wateroppervlak, rimpelloos. Een jonge vrouw stond aan de overzijde met uitgestrekte armen. Haar haar was gevlochten als het pad van de rivieren. Haar ogen droegen geen oordeel, alleen herkenning. **“Breng wat je weet,”** zei ze. **“Niet alles is verloren als jij je herinnert.”**

Toen hij zijn ogen opende, stonden er plotseling twee jonge mannen naast zijn bed. Ze droegen lange, zwarte mantels die lichtjes bewogen in het schaarse ochtendlicht. In hun handen hielden ze elk een houten staf en een leren tas, gevuld met geurige kruiden. Zonder een woord te spreken, knielden ze neer en raakten respectvol zijn voeten aan – een teken van eerbied en verbondenheid. **“Hoe word je genoemd?”** vroeg de jongste met een stem die zowel zacht als vastberaden klonk. Kwami voelde een warme kracht in zijn woorden en antwoordde met een zekere overtuiging zijn naam.

De twee jongemannen wisselden een blik en vervolgden: **“Wij zijn gezonden door de Vishnuh-Clan, de bewaker van het oude weten en de kracht**

van de natuur. Kom met ons mee, want jouw reis begint hier." Kwami voelde de zwaarte van hun woorden en de belofte van een toekomst die hij nog niet kon bevatten. Met een mengeling van nieuwsgierigheid en eerbied stond hij op, klaar om het onbekende te omarmen.

En zo werd hij opgenomen. Niet als overlevende, maar als **bewaarder**. Zijn kennis van bladeren, van patronen in mierenbewegingen, van sterrenstanden en bloedkruiden, werd onderwezen in de kringen van het Genootschap. In stilte leerde de gemeenschap de jongeren spreken met de aarde. In verhalen gaf hij door wat niet verbrand kon worden.

Tano en de Fluisterbomen

Tano was klein voor zijn leeftijd, maar zijn ogen zagen alles. Ze zagen de zweep die zijn vader brak. Ze zagen de voeten van zijn moeder die haar laatste adem uittrapte in het zand. Ze zagen de stok die op zijn broer neerkwam, opnieuw, opnieuw, tot het stil werd.

En toen liep hij. Geen schoenen. Geen doel. Alleen maar lopen. Eerst tussen het riet. Toen tussen de hoge grassen. Toen het bos in.

Zijn keel was droog, zijn benen trilden, maar zijn voeten bewogen alsof ze wisten waar ze heen moesten. De wind vertelde hem iets. De bladeren fluisterden. Niet met woorden, maar met tonen.

Na de eerste nacht begon hij te praten tegen de bomen.

“Mi no sabi un, ma un sabi mi,” zei hij zacht.

Ik ken jullie niet, maar jullie kennen mij.

Op de tweede dag ontdekte hij een stille poel en zag zijn spiegelbeeld in het water. Hij schrok – zijn gezicht leek ouder, getekend door modder, krassen en tranen. En toch glimlachte hij. Een glimlach van iemand die niets meer te verliezen heeft, maar alles nog durft te omarmen.

Die nacht droomde hij van een vlinder zo groot als een hand, met witte en blauwe vleugels. De vlinder sprak niet, maar streek over zijn voorhoofd. En hij hoorde een stem: **“Yu abi da sikin fu wan siki, ma yu abi da krakti fu wan sabi.”** Je hebt het lichaam van een kind, maar de kracht van een wijze.

Op dag vier werd hij wakker in een kring van stenen. Een kleine vlam brandde in het midden, gevoed door niemand. Aan de rand zat een jongen van een jaar of zestien, in zwart katoen gehuld, een kalebas in de hand. **“Mi ben e waka fu yu langa,”** zei de jongen. **“Ik liep al lang voor jou.”**

Hij gaf Tano water, wreef bladeren over zijn schouders en zei: **“Jij bent door het bos herkend. Jij hoort bij ons. Je bent van Vishnuh.”**

Tano vroeg niets. Hij knikte slechts, en voor het eerst voelde hij geen angst. Er was alleen de stilte, diep en zacht, en een vreugde die als een licht door hem heen stroomde – vreugde die hij nog nooit eerder had gekend, een stille openbaring van iets dat groter was dan hijzelf.

En zo werd het kind dat alleen door de wereld vluchtte de jongste leerling van het Vishnuh-Genootschap.

Niet vanwege wat hij reeds wist, noch om zijn kracht of verstand – maar om het potentieel dat in hem sluimerde, verborgen als een zaadje in de aarde, wachtend om te ontkiemen.

Het genootschap had hem niet gekozen om zijn verleden, maar om de toekomst die hij nog kon worden, een toekomst die slechts zichtbaar werd voor hen die het subtiele weten konden waarnemen. En in dat vertrouwen, stil en diep, vond het kind zijn eerste glimp van vrijheid – een vrijheid die niet bestond uit bezit of macht, maar uit de belofte van wie hij werkelijk kon zijn.

De Schaduw van Asina

De baby huilde niet.

Niet toen de zon zijn eerste adem begroette. Niet toen de lucht vol rook hing en het gehuil van vrouwen en mannen door de suikervelden gierde. Niet eens toen Asina, zijn moeder, zich hurkte achter een gevallen boom met bloed op haar dijen en een navelstreng tussen haar tanden.

Hij huilde niet. En dat redde hun leven.

Asina had hem de naam **Kahin** gegeven, wat ‘**de stille aankondiging**’ betekende. Ze had gewacht met bevallen. Dagenlang had ze haar weeën onderdrukt – uit angst dat de meester haar kind zou nemen, zoals haar vorige kind, dat nu op een andere plantage leefde, als ‘**handige investering**’.

Maar die nacht was het vuur losgebarsten. Letterlijk. Een opstand verderop had vergelding opgeroepen. En in de chaos, de paniek, de brandende barak waar ze lag, was Kahin gekomen – met gesloten ogen, maar een open ziel.

Ze vluchtte zonder na te denken. Met hem aan haar borst, half naakt, bebloed, haar benen slap van de

bevalling. Iedere stap was een gevecht. Iedere ademhaling een overwinning.

In het bos wikkelde ze hem in bladeren, smeerde hem in met as om muggen te weren. Ze dronk water uit mierenholen en at wat bitterblad en aarde.

Ze hallucineerde op de derde nacht. Een rij vrouwen, allen met een kind op hun rug, zongen in een taal die ze kende van vóór haar geboorte. Eén van hen wees haar de weg met haar ogen: een kier tussen twee mangobomen, waar een geur hing die niet van deze wereld leek.

Toen ze daar aankwam, viel ze neer.

En werd opgevangen.

Vrouwen in witte doeken, met kalebassen en kruidenbundels, knielden bij haar neer. Een van hen legde een hand op Kahins voorhoofd en sprak:
“Hij is Vishnuh’s erfenis. En jij bent zijn poort.”

Asina weende voor het eerst sinds de geboorte. Niet van pijn. Maar van erkenning.

Ze werd niet slechts genezen — ze werd *ingewijd*.

Het Vishnuh-Genootschap leerde haar dat leven geven een daad van kracht was.